

קונטרס

כִּי תָבוֹא לְאוֹמֵן

יגלה נפלאות ממצלת הזוכה לבוא אל ציון רבנו
ז"ל לראש השנה, ואת גדל התקונים שמקבילים
שם, ואשרי מי שמנצל את הזמן היקר הזה ואת
שהותו שם.

בנוי ומיסד על-פי דברי

רבנו הקדוש והנורא, אור הגנוז והצפון
בוצינא קדישא עלאה, אדונינו, מורנו ורבנו
רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו

ועל-פי דברי תלמידו, מורנו הגאון
הקדוש, אור נפלא, אשר כל רז לא אגיס ליה
רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו

ומשלב בפסוקי תורה, נביאים, כתובים ומאמרי
חכמינו הקדושים מגמרא ומדרשים וזהר הקדוש

הובא לדפוס על-ידי

חסידי ברסלב

עיה"ק ירושלים תובכ"א

הכתבת להשיג את הספר הזה
וְכַל סִפְרֵי אֲדָמוֹר מוֹהֲרֵי מְבַרְסֵלַב זי"ע
וְסִפְרֵי תַלְמִידָיו הַקְדוּשִׁים

* * *

בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל
יְבִנְאֵל
עִיר בְּרֶסֶלַב בְּגָלִיל

* * *

בְּאֶרְצוֹת הַבְּרִית
מְתִיבְתָא הַיְכַל הַקְדֹּשׁ - חֲסִידֵי בְּרֶסֶלַב

1129 42nd st.

Brooklyn N.Y. 11219

* * *

מוסדות "היכל הקדוש" חסידי ברסלב בארץ ובחו"ל
שֶׁעַל-יְדֵי עֲמֻתָת "ישׁמח צדיק - קהלת ברסלב בגליל"
בְּנִשְׂיאוֹת כ"ק מוֹהֲרֵא"ש שְׁלִיט"א - הַצַּדִּיק מִיְבִנְאֵל
ר' ר' נחמן מברסלב 1, ת.ד. 421 יבנאל, 15225
טלפון רב קוי: 04-6708356 - פקס: 04-6708359

דָּאָר אֶלְקָטְרוֹנִי : info@breslevcity.co.il

אָתָר אִינְטֶרְנֵט : www.breslevcity.co.il

קוֹנְטֵרַס

כִּי תָבוֹא לְאוֹמֵן

אֲנָשֵׁי שְׁלוֹמֵנו הַיְקָרִים ! אָנוּ יוֹדְעִים , אֲשֶׁר בְּכָל שָׁנָה
כְּשֶׁהֲגִיעָה פְּרֻשֶׁת כִּי תָבוֹא , מוֹהֲרֵנִי וְ"ל כָּבֵד הַתְּחִיל
לְעוֹרֵר אֶת כָּל אֲנָשֵׁי שְׁלוֹמֵנו בְּכָל מְקוֹם שֶׁהוּא , וְכָתֵב
לָהֶם מְכַתְּבִים . וּבַתְּאֲרִיךְ הָיָה נוֹהֵג לְכַתֵּב : 'כִּי תָבוֹא
לְאוֹמֵן'. לְעוֹרֵר אֶת כָּל כָּלל יִשְׂרָאֵל לְבוֹא אֶל צִיּוֹן רַבְּנוּ
ו"ל . כִּי כֵּן אָמַר רַבְּנוּ ו"ל (תַּיִי-מוֹהֲרֵן , סִימָן תג) : הֵרֵאשׁ
הַשָּׁנָה שְׁלֵי עוֹלָה עַל הַכֹּל , וְזֶה פְּלֵא אֲצִלִּי , מֵאַחַר שֶׁכָּל
הַמְקַרְבִּים שְׁלֵי הָרִי מֵאֲמִינִים בִּי , וְלָמָּה לֹא יִזְהִירוּ אֶת
כָּל הָאֲנָשִׁים הַמְקַרְבִּים אֵלַי , שִׁיְהִיו כְּלָם עַל רֹאשׁ הַשָּׁנָה ,
אִישׁ בֶּל יַעֲדֵר , כִּי כָּל הָעֲנִיָּן שְׁלֵי הוּא רַק רֹאשׁ הַשָּׁנָה .
וְהִזְהִיר רַבְּנוּ ו"ל אֶת כָּל אֲנָשֵׁי שְׁלוֹמֵנו וְאָמַר , שֶׁכָּל מִי
שֶׁמֵּאֲמִין בּוֹ וּמְקַרֵּב אֵלָיו , שִׁיְהִיָּה בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה בְּאוֹמֵן .
כִּידוּעַ , רֹאשׁ הַשָּׁנָה הוּא הֵרֵאשׁ שֶׁל כָּל הַשָּׁנָה , וְכָתוּב
בְּסֵפֶר הַיְצִירָה , שֶׁכָּל יְמוֹת הַשָּׁנָה , הַשְּׁבוּעוֹת וְהַחֲדָשִׁים
הֵם בְּדְמוּת אָדָם . רֹאשׁ הַשָּׁנָה זֶה הַגְּלָגֶלֶת , שֶׁשֵּׁם מְנַחֵת
הַחֲכָמָה שֶׁל הָאָדָם , וְעַקֵּר הָאָדָם זֶה הַמַּח־מַח־שָׁבָה , כָּל

הצרות והיסורים והמרירות שעוברים עלינו בכל יום, בכל שעה ובכל רגע, זה רק מהמחשבה שרודפת אותנו, ואיננו יודעים מי רץ אחרינו, ולכן אומרים חכמינו הקדושים (ירושלמי שבת, דף עה:) על הפסוק (דברים ז, טו): "והסיר ה' ממך כל חלי" — זה הרעיון, הרעיונות הרעים של האדם, זו המחלה של אדם. כגון: אדם חי בדמיון, שזו מחלה מאד מסכנת, מחלת עצבים, שנקראת: פַּרְנוּאִי, או כריזופוניה, או שאר מחלות. זה באמת כח המדמה מהדמיון שבא לאדם, שנדמה לו כאלו רודפים אותו ורוצים את הרע שלו. ועל-פי-רב הוא מספן, נרדף מעצמו. אומר רבנו ז"ל (לקוטי מוה"רן, חלק א', סימן כה), ש"על-ידי שאדם חוטא, מתגבר עליו כח המדמה, כח הדמיון, וזה מה שהורס אותו. אנשים מסכנים חיים בדמיונות, כאלו רודפים אותם, וחושבים זה רץ אחריהם וזה וכו', ובאמת אף אחד אינו רודף אחריהם. אלא נתקיימה בהם הקללה בתוכחה (ויקרא כו, לו): "והבאתי מורד בלבבכם וגו', ורדף אותם קול עלה נדף, ונסו מנוסת חרב" וגו', אף אחד אינו רודף אותך, מה אתה רץ, מה אתה מפחד?! זה בא מהדמיון. (שם, שם לו): "וכשלו איש מפני אחיו וגו' ורודף אין ולא תהיה לכם תקומה בפני אויביכם", אשר זו הקללה הכי גדולה; כי כשיהידי זוכה ומחדיר בעצמו, שכל העולם כלו זה אלקות, ומה שהעינים רואות — זה אלקות,

מה שְהֶאֱזְנִים שׁוֹמְעוֹת — זֶה אֱלֻקוֹת, מֵה שְׁהֶאֱפָ נוֹשֵׁם — זֶה אֱלֻקוֹת, מֵה שְׁהֶפֶה מְדַבֵּר — זֶה אֱלֻקוֹת, אֲז כָּל חַיָּו אַחֲרִים לְגַמְרִי. וְאוֹמֵר רַבְּנוּ ז"ל (שִׁיחֹת-הַר"ן, סִימָן נב): מְכַל הַדְּבָרִים צוֹעֵק כְּבוֹד הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ. הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא קוֹרֵא אֶת הָאָדָם מְכַל פְּרִטֵי הַבְּרִיאָה, שְׁיִתְקַרֵּב אֵלָיו. רַבְּנוּ ז"ל אוֹמֵר (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֶלֶק א', סִימָן א'): אִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי צָרִיךְ לְהִסְתַּכֵּל תְּמִיד עַל הַשָּׂכֵל שֵׁשׁ בְּכָל דְּבַר, הֵינּוּ עַל הַחַיּוֹת אֱלֻקוֹת שְׁבָכֵל פֶּרֶט. אָדָם צָרִיךְ לְהִרְגִיל עֲצֻמוֹ לְהִסְתַּכֵּל עַל כָּל פֶּרֶט מִפְּרִטֵי הַבְּרִיאָה — מִי מַחְיָה אֶת הַבְּרִיאָה הַזֹּאת?! וְאֲז יְבוֹא לְגַלּוּי אֱלֻקוֹת, שְׁיֵאִיר לוֹ הַמַּח, יִשְׁמַע אֶת הַקּוֹל הַפְּנִימִי שֶׁל הַבְּרִיאָה שְׁשָׂרָה שִׁירָה לְהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְאֲז אֶפְעַם לֹא יִהְיֶה שְׂרוּי בְּכַעַס. כְּמוֹ שְׁאוֹמֵר רַבְּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֶלֶק א', סִימָן קנה), שְׁכַּשְׁשֵׁשׁ לְאָדָם אֲמוּנָה בְּהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, אֲז יֵשׁ לוֹ אַרְיִכוֹת אַפִּים, וְהוּא סִבְלָן גְּדוֹל, וְשׁוֹם דְּבַר אֵינּוּ יְכוֹל לְשַׁבֵּר אוֹתוֹ. כִּי מִמָּה נוֹבְעִים כָּל הַצָּרוֹת וְהִיסוּרִים שְׁעוֹבְרִים עַל הָאָדָם? מֵהַעֲצָבִים שְׁלוֹ, שֶׁהוּא עֲצָבָנִי, נִכְנָס בְּרִגְזוֹ וּבְכַעַס, שׁוֹבֵר חִפְצִים, צוֹעֵק וּמַתְפָּרֵץ עַל כָּל אֶחָד, וְזֶה הוֹרֵס אֶת כָּל חַיָּו. מְכַל שְׁכֵן שְׁאָדָם מְנַבֵּל אֶת פִּיו, וּמְדַבֵּר לְשׁוֹן-הָרַע, רְכִילוֹת וְלִיצְנוּת, כָּל זֶה בָּא מִחַמַּת חֲסָרוֹן אֲמוּנָה, כִּי אִם אָדָם הֵיךָ מֵאֲמִין שְׁהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא נִמְצָא וְאִין בְּלַעֲדָיו נִמְצָא, לֹא הֵיךָ מְדַבֵּר כָּל הָעוֹלָה עַל רוּחוֹ, כִּי

הרי הוא יתברך פה, ואיך יכול לדבר נגד רצונו
 יתברך? ! ולכן אומר רבנו ז"ל (לקוטי מוה"ר, חלק א', סימן
 לח) על הפסוק (תהלים קמח, ח): "רוח סערה עשה דברו",
 מה גורם רוח סערה במח האדם? הדבור שמפקירו. כי
 יש אנשים שהם מסטרא דקין (עין זהר, חלק א' קעח:),
 ומחפשים ומחשטים אחר הרע של הזולת. יש אנשים
 שזו חיותם — לחטט אחר הרע של הזולת, ורוצים
 לעשות "קץ כל בשר" (בראשית ו), סוף לעולם, כלומר
 שכלום אינו כשורה (עין שם בלקוטי מוה"ר; ובהר מקץ
 קצג.). ובאמת — "למה לה לעשות דבר כזה, לדבר על
 כל אחד רע", הלא הקדוש-ברוך-הוא נתן לה דבור,
 אשר אומר רבנו ז"ל (לקוטי מוה"ר, חלק ב', סימן פד),
 שהוא השער להכנס דרכו אל השם יתברך; אם אדם
 מרגיל עצמו לדבר אליו יתברך, ומשיח ומספר את כל
 לבבו לפניו, ממשיך על עצמו אלקות. ואמר רבנו ז"ל
 (לקוטי מוה"ר, חלק ב', סימן ק), שכל הצדיקים לא זכו
 להגיע למדרגתם, להיות דבוקים באל עולם, אלא
 על ידי התבודדות, שהתבודדו להקדוש-ברוך-הוא,
 קדשו את פיהם. ולכן אומר האר"י ז"ל: פ"ה עולה
 בגימטריה מילה. אומר רבנו ז"ל (לקוטי מוה"ר, חלק א',
 סימן יט): כשאדם מקדש את לשונו, שזה נקרא לשון
 הקדש, שמקדש את דבורו, אז זוכה לקדשת הברית, כי
 ברית המעור וברית הלשון תלויות זו בזו. ואם אדם

פוגם בדבורו, זה סימן, שרחמנא לצלן, פגם בברית, ולא בחנם שאמר דוד המלך (תהלים נה, כא): "שלח ידו בשלומיו — חלל בריתו", אם רואים אדם שמחציף פניו ומדבר נגד צדיקים, צריכים לידיע שהוא פגום בברית. לכן אומרים חכמינו הקדושים (תענית ז): כל מי שיש בו עזות, בידוע שעבר עברה; הוא בעצמו מגלה את המעשים המכערים שלו; כי בזה שאדם מדבר על הזולת, הוא מגלה שהוא פגום ורחוק ממנו יתברך, ויש לו עוד הרבה מאוד לתקן. כי הדבור הוא המקשר את האדם אל הקדוש־ברוך־הוא. ולכן כתוב בתקוני זהר (דף קלא.): מ' י'עלה' ל'נו' ה'שמיה' (דברים ל, ב) — ראשי תבות: מ'ילה', וסופי תבות שם הוי"ה ברוך הוא. אם אדם זוכה לשמירת הברית, אזי זוכה שמאיר לפניו תמיד שם הוי"ה (עין בנעם אלימלך, פרשת נח). ואומר רבנו ז"ל (לקוטי־מוהר"ן חלק א', סימן ב'): משיח יכבש את העולם על־ידי תפלה. הוא יכניס בבני־אדם את הענין של תפלה. כי עקר חרבו של משיח זה תפלה. כמו שאומרים חכמינו הקדושים (מדרש תהלים) על הפסוק (תהלים קמט, ו): "חַרְב פִּיפּוֹת בְּיָדָם", פיהם של ישראל — חרבם. מה החרב שלנו? הפה. יהודי צריך להרגיל את עצמו לדבר אל הקדוש־ברוך־הוא. אבל כדי להגיע לזה, שאדם ידבר אל הקדוש־ברוך־הוא, צריך שתהיה לו אמונה ברוחה ומזככת, שיגיש שהקדוש־ברוך־הוא

מלא כל הארץ כבודו. כמו שאומר רבנו ז"ל (לקוטי-
 מוהר"ן, חלק א', סימן סב): למה אדם אינו מדבר אל
 הקדוש-ברוך-הוא? כי אין לו אמונה. כי אם היה
 מאמין, שהקדוש-ברוך-הוא נמצא ואין בלעדיו נמצא,
 והכל זה אלקות ואלקות זה הכל, והוא יתברך שוקד
 על שפתיו, היה מדבר תמיד אל הקדוש-ברוך-הוא, ולא
 היה צריך לבקש מבני-אדם טובות. כי היו לנו טובותיו
 יתברך. אבל מאחר שחטאנו, ובפרט בפגם הברית, אזי
 כל המחמחשבה שלנו מלא זמה ולכלוך, שזה עננין
 המכסין על עינינו, על עיני השכל ישנם עננים, שאלו
 המחשבות זרות, ובשביל זה איננו יכולים להשיג
 רוחניות אלקות, ולכן איננו יכולים לדבר אל הקדוש-
 ברוך-הוא. כי המחשבות זרות הן אשר מונעות אותנו
 מלהתקרב אליו יתברך. ואם אדם היה חושב רק
 מהקדוש-ברוך-הוא, היו נפתחים לפני עיניו שמות הד'
 עולמות: ע"ב, מ"ה, ס"ג, ב"ן. שהם הד' שמות של
 עולם האצילות, בריאה, יצירה ועשייה, תמיד היה חושב
 רק ממנו יתברך, והיה רואה רק רוחניות אלקות, והיה
 מטייל בשמות הקדש מתתא לעילא ומעילא לתתא,
 והיה מדבר רק אל הקדוש-ברוך-הוא. שזה "מי יעלה"
 לנו השמימה" סופי תבות: הו"ה. איך עולים
 לשמים? על-ידי שמיחדים יחודים קדושים. וידוע,
 שהבעל-שם-טוב הקדוש זי"ע היה בהיכל המשיח,

ושאל: אימתי קאתי מר? ענה ואמר: כשִׁפּוּצוֹ
 מְעִינֹתֶיךָ חוּצָה וַיִּתְפַּשֵּׁט לַמּוֹדֵד, וַיּוּכְלוּ לַיַּחַד יַחֲוִידִים
 כְּמוֹדֵךְ וַיְכַלּוּ כָּל הַקְּלָפוֹת, אִזְ אֲנִי אָבּוּא (עֵין בְּמִקְטָב הַגְּדֻפֶס
 בְּסוּף סֵפֶר 'בֵּן פּוֹרֵת יוֹסֵף'). וְרַבְּנּוּ ז"ל גָּלָה לָנוּ אִיךָ זֶה יִהְיֶה?
 מְשִׁיחַ יִכְנִיס בְּעוֹלָם אֶת הָעֶנְיָן שֶׁל תְּפִלָּה, שְׁכָל אֶחָד
 וְאֶחָד יִתְחִיל לְדַבֵּר אֶל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא. וְאָמַר רַבְּנּוּ
 ז"ל (לְקוּטֵי-מוֹהֲר"ן, חֵלֶק ב', סִימָן פג), שֶׁבְּשִׁבִיל זֶה נִקְרָא
 מְשִׁיחַ — לְשׁוֹן 'מְשִׁיחַ' אֲלֵמִים. עַד כֹּה הֵיינו אֲלֵמִים,
 כִּי אִם אֵינָנו מְדַבְּרִים אֶל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא — אָנוּ
 כְּדַגְמַת אֵלִים, "פֶּה לָהֶם וְלֹא יְדַבְּרוּ, עֵינַיִם לָהֶם וְלֹא
 יֵרְאוּ, אָזְנַיִם לָהֶם וְלֹא יִשְׁמְעוּ, אֵף לָהֶם וְלֹא יִרְיַחוּ,
 יְדֵיהֶם וְלֹא יִמְשִׁיחוּ, רַגְלֵיהֶם וְלֹא יִהְלְכוּ"; הֵיינו אִם אָדָם
 אֵינוּ מְרַגֵּשׁ אֶת הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, הוּא מְסַכֵּן, וְזוֹ גְלוּת
 הַשְּׂכִינָה. וְאִיךָ זוֹכִים שִׁיפְתַּח לָנוּ הַמַּחֲמֵשׁ שְׂבָה, שְׁנֹזְכָה
 לְחֶשֶׁב רַק מִהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְלִרְאוֹת רַק אֶת הַבוֹרָא
 יִתְבָּרֵךְ שְׁמוֹ, וְלִשְׁמַע רַק אֶת קוֹל הַבְּרוּךְ הוּא וּבְרוּךְ
 שְׁמוֹ, וְלֹא לִהְיוֹת בְּכַעַס וּרְצִיחָה, לֹא עַל עֲצָמְנוּ וְלֹא עַל
 זוּלְתָנוּ, וְלִשְׁמַר אֶת פִּינוּ לְדַבֵּר רַק דְּבוּרֵי תוֹרָה וּתְפִלָּה,
 וְלִלְכַת וּלְהַרְגִישׁ שְׁאָנוּ הוֹלְכִים עִם הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא,
 כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (וַיִּקְרָא כו, יב): "וְהִתְהַלַּכְתִּי בְּתוֹכְכֶם וְהֵייתִי
 לְכֶם לֵאלֹקִים, וְאַתֶּם תִּהְיוּ לִי לְעָם", אוֹמֵר רַש"י: אֲטִיל
 עִמְכֶם בְּגוֹן-עֵדֶן כְּאֶחָד מִכֶּם, וְלֹא תִהְיוּ מוֹדְעֵזְעִים מִמֶּנִּי.
 אָדָם הוֹלֵךְ בְּזֶה הָעוֹלָם כְּדַגְמַת גּוֹן-עֵדֶן, הוֹלֵךְ עִם

הקדוש־ברוך־הוא, מטייל עמו יתברך. ואימתי זוכים לזה? כשזוכים לקדשת המזבח וטהרתו. וכיצד זוכים לזה? אומר רבנו ז"ל (לקוטי־מוהר"ן, חלק א', סימן ריד): כשפאים אל הצדיק על ראש השנה, הצדיק מטהר לך את המזבח־מחשבה שלך. וזה "כי תבוא לאומן".

רבנו ז"ל זכה להגיע לארץ ישראל בערב ראש השנה תקנ"ט, ותכף כשירד מהאגדה והלך ד' אמות, היה בשמחה עצומה, וכבר רצה לחזור. אבל היה ערב ראש השנה, והיה צריך להשאיר לראש השנה תקנ"ט בארץ ישראל. ואז השיג גדלת ראש השנה, מה זה ראש השנה! עד שאמר רבנו ז"ל (תני־מוהר"ן, סימן תה): הראש השנה שלי הוא חדוש גדול מאד, והשם יתברך יודע שאין הדבר הזה בירשה מאבותי, רק השם יתברך נתן לי במתנה, שאני יודע מה זה ראש השנה. לא מבעיא אתם כלכם בודאי תלויים בראש השנה שלי, אלא אפלו כל העולם כלו תלוי בראש השנה שלי. ומאז הזהיר רבנו ז"ל את כל אנשי שלומנו, שיבואו אליו לראש השנה, וכך קימו אנשי שלומנו בחיים חיותו של רבנו ז"ל בזה העולם, שבאו אליו על ראש השנה במסירות נפש הכי גדולה. ומראש השנה תקס"ט התחיל רבנו ז"ל לדבר בגלוי, שהוא הולך להסתלק מזה העולם, ואמר: אני רוצה שתבואו אלי לראש השנה. הנינו אפלו

אחר ההסתלקות שלו. וכן היה בראש השנה תק"ע, וכן היה כל הקיץ לפני ראש השנה תקע"א, שרבנו ז"ל הרבה לדבר מראש השנה. רבנו ז"ל כבר גר באומן, וידע שהולך להסתלק מזה העולם, ודבר עם אנשי שלומנו: אני רוצה שתבואו אלי לראש השנה. וכן בערב ראש השנה האחרון שלו בחיים חיותו בעלמא הדין, דבר הרבה מגדלת ראש השנה, אף שהיה לו קשה מאד הדבור, כי סבל על הראות, אבל הפליג לדבר ממעלת הראש השנה. ואחר כך בח"י תשרי נסתלק רבנו ז"ל לעילא ולעילא. ומוהרנ"ת ז"ל עורר את כל אנשי שלומנו: תדעו לכם, שכל הדבורים שרבנו ז"ל דבר להיות אצלו בראש השנה, אינו דבר שעבר, אלא דבר נצחי, ושיך בכל שנה ושנה, "פי תבוא לאומן", תבואו לאומן על ראש השנה. כי בראש השנה דנים את האדם. כמו שאומרים חכמינו הקדושים (ביצה טו.): כל מזונותיו של אדם קצובים לו מראש השנה ועד יום הכפורים, התקציב של האדם נקבע בראש השנה. ובראש השנה הכל נדונין (ראש השנה טו.), כי ספרי החיים וספרי המתים פתוחים לפניו, והכל נגזר על האדם בראש השנה, אשר הוא יום הדין. וכמו שרואים בגשמיים, כשיש על האדם איזה משפט ודין, ובפרט משפט מות, חס ושלום, איננו מזניח את הדבר, אלא רץ ומתרוצץ לחפש עורך-דין, ואם רואה שהמשפט

חמור מאד, איננו מקמץ בהוצאות, אינו חוסך בעבור
 עורך דין גדול, וככל שיודע שהדין והמשפט חמורים
 יותר, נוטל עורך-דין ממלח יותר. והנה ראש השנה הוא
 יום הדין, איננו יודעים מה עומד לפנינו, מה יגזרו
 עלינו? מות, חס ושלום, או חיים, או חיים מרורים, חס
 ושלום, עניות ודחקות, מחלות וחסוים רעים, רחמנא
 לישוזבן, אדם איננו יודע. הבה נתבונן אחרונית, מה ארע
 כל שנה שעברה. כמה אנשים צעירים, כמה נשים
 צעירות, כמה ילדים נפטרו, רחמנא לישוזבן, לפתע
 פתאם, או לאחר מחלה וכו', או נדרסו בתאגת דרכים,
 רחמנא לצלן, או נשרפו השם ישמר. כמה עשירים אבדו
 בן לילה ליום את כל רכושם? ! כמה אנשים נעשו בעלי
 חובות? ! אנו רואים מה ארע כל השנה שקלפה, כל מיני
 צרות ומרעין בישין. לכן הבה נהיה פקחים על העתיד,
 "כי תבוא לאומן", באו נבוא אל הצדיק האמת, שהוא
 רבנו ז"ל, לאומן על ראש השנה. וכך אומר רבנו ז"ל
 (לקוטי מוה"ר"ן, חלק א', סימן ריא), שבראש השנה מקבלים
 מהצדיק קדשת המחשבה, שמתבררת ומודככת מחשבת
 האדם; כי כל הצרות שבאות לאדם, הן רק בגין
 המחשבה, שחושב רע, אזי נתון בתוך רע, חושב טוב,
 אזי נתון בתוך טוב. כמובא בזהר (פקודי רנד): כלא
 במחשבה אתברירו; הכל תלוי במחשבה. אבל אם אדם
 מתקרב לצדיק, אזי זוכה לטהרת וקדשת המחין.

ולכן כְּדִי לזְכוּת לְקַדְשֵׁת הַמַּחֲזִין מִכְרָחִים לְבוֹא אֶל הַצִּדִיק, שָׁזָה מָה שֶׁכָּתוּב (שְׁמוֹת יג, יט): "וַיִּקַּח מֹשֶׁה אֶת עֲצָמוֹת יוֹסֵף", כְּשִׁיצְאוּ מִמִּצְרַיִם, אָזִי מֹשֶׁה שֶׁהוּא מֵחַ עִם יִשְׂרָאֵל, הַצֵּרֶף לְקַחַת עִמּוֹ קֶבֶר הַצִּדִיק. גַּם אִזּוֹ כְּשִׁיצְאוּ עִם יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם, מֹשֶׁה רִבְּנוֹ הִכְרִיחַ לִילֵף לְקֶבֶר הַצִּדִיק. וְכֵן כָּל הַצִּדִיקִים הָיוּ עִמָּהֶם קֶבְרֵי הַצִּדִיקִים. כָּל שֶׁבֵט וְשֶׁבֵט הֶעֱלָה אֶת עֲצָמוֹת הַשִּׁבְטִים, שָׁזָה הַעֲנִין לְבוֹא אֶל קֶבֶר הַצִּדִיק, שֶׁשָּׁם יֵשׁ אֲוִיר הַנֶּחַ וְהַזָּהָה, כְּמוֹ שְׁאוּמֵר רִבְּנוֹ ו'ל' (לְקוּטֵי־מִוֵּה־רִין, חֶלֶק א', סִימָן יז), וְהַתְּפִלוֹת שֶׁם מֵתְקַבְּלוֹת לְרַחֲמִים וְלִרְצוֹן. וְלִכֵּן כְּדִי שֶׁנִּזְכָּה לְקַדְשֵׁת הַמַּחֲזִין וְלִטְהָרַת הַמַּחְשָׁבָה, שֶׁלֹּא נִרְדָּף אֶת עֲצָמָנוּ, שֶׁלֹּא נַחֲזֶיהָ בַּפְּחָדִים, שֶׁלֹּא תִהְיֶה בָּנוּ מַחְלַת עֲצָבִים, עַד שֶׁאָדָם הוּא פְּצוּל אִישִׁיוֹת, שֶׁפַּעַם הוּא כָּף וּפַעַם כָּף, וְנִדְמָה לוֹ שֶׁכָּל אֶחָד רוֹדֵף אוֹתוֹ וּמְסַתְּפֵל עָלָיו וּמְדַבֵּר מִמֶּנּוּ, אֲשֶׁר זֶה מַחְלַת הָעֲצָבִים, וְזֶה הוֹרֵס אוֹתוֹ לְגַמְרֵי, עַל־כֵּן צָרִיף לְבוֹא אֶל הַצִּדִיק הָאֱמֵת, אֲשֶׁר מְקַרֵּב אֶת הָאָדָם אֶל בּוֹרְאוֹ, עַד שֶׁאָדָם דְּבוּק בְּהַקְדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא, וְחוֹשֵׁב רַק מִמֶּנּוּ יִתְבָּרֵךְ, אִין לִפְנֵי עֵינָיו רַק אֱלֻקוֹת, אִין לִפְנֵי אֲזָנָיו רַק אֱלֻקוֹת, אִינוּ נוֹשֵׁם רַק אֱלֻקוֹת, כְּמוֹכָא בְּזִהַר (חֶלֶק א' טו. וּבִתְקוּנֵי זִהַר, דָּף יט. וְעוּד): אֲוִיר זֶהוּ אוֹר י', אוֹר הַחֲכָמָה, הַכֹּל זֶה אֱלֻקוֹת וְאֱלֻקוֹת זֶה הַכֹּל, וּמְדַבֵּר רַק אֶל הַקְדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא, וְאִפְלוֹ שֶׁמְדַבֵּר אֶל בְּנֵי־אָדָם, חוֹשְׁבִים שֶׁמְדַבֵּר אֲלֵיהֶם, אֲבָל בְּאֱמֵת הוּא

מְדַבֵּר אָז אֶל הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, כְּמוֹכָא (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן ה'), שֶׁהַצְדִּיקִים כָּל-כָּף דְּבוּקִים בְּהַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, שְׁאֵפְלוּ כְּשֶׁמְדַבְּרִים עִם בְּנֵי-אָדָם, בְּנֵי-אָדָם חוֹשְׁבִים שֶׁמְדַבְּרִים אֲלֵיהֶם, וּבִאֲמַת הֵם מְדַבְּרִים אָז אֵלָיו יִתְבָּרַךְ. כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (דְּנִיאל ד, יד): "בְּגִזְרַת עִירִין פְּתַגְמָא, וּמֵאִמֵר קְדִישִׁין שְׁאֵלְתָא", הַצְדִּיקִים מְלַבִּישִׁים שְׁאֵלְתָם וּתְפִלָּתָם בְּמֵאֵמֵר בְּעַת גִּזְרֹת. וְכֵן אוֹמֵר (לקוטי-מוהר"ן, חלק ב', סימן צא); וְהַמוֹן-עִם מְאֹד רְחוּקִים מִכָּל זֶה, פִּי הֵיכָן יֵשׁ לָנוּ מַחֲשָׁבָה זֶה לַחֲשֹׁב מִהַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, לְרֵאוֹת אֱלֹקוֹת, לְשַׁמֵּעַ אֱלֹקוֹת, לְנֹשֵׁם אֱלֹקוֹת וּלְדַבֵּר אֱלֹקוֹת. אָנוּ מְזַהְמִים וּפְגוּמִים, לֹא נִטְעָה אֶת עֲצָמֵנוּ, וְנִהְיָה בְּנִים כְּלָפִי עֲצָמֵנוּ, אָנוּ צְרִיכִים הַרְבֵּה לְעַבֵּד עַל עֲצָמֵנוּ שֶׁתִּכְנַס בְּנוּ אֲמֵת. כְּמוֹ שֶׁאוֹמֵר רַבֵּנוּ ו"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן קיב), שְׁאֵדָם צְרִיף לְבַקֵּשׁ כָּל יְמֵי חַיָּו, שֶׁפַּעֵם אַחַת יִדְבַר דְּבוּר אֲמֵת. פִּי יְכוּל לְהִטְעוֹת אֶת עֲצָמוֹ הַיֵּטִב הַיֵּטִב. וְאוֹמֵר רַבֵּנוּ ו"ל (שיחות-הַר"ן, סימן נא): אֶת זֶה תִּקְבְּלוּ מִמֶּנִּי, שֶׁהָעוֹלָם לֹא יִטְעָה אֶתְכֶם, פִּי הָעוֹלָם מִטְעָה אוֹתָנוּ מְאֹד מְאֹד. אָדָם מִטְעָה אֶת עֲצָמוֹ, חוֹשֵׁב שֶׁהִגִּיעַ לְאִיזוֹ קְדוּשָׁה וּמְדַרְגָּה, וְעַדִּין הוּא בַּחוּץ לְגַמְרֵי.

וזו המעלה שאדם מקרב אל הצדיק, פי הצדיק פוקח עיניו, כמובא (לקוטי-מוהר"ן, חלק ב', סימן סז).

שְׁהַצְדִּיק הוּא הַיְפִי וְהַפֶּאֶר וְהַחֵן שֶׁל כָּל הָעוֹלָם כְּלוּ, וְכַשְׁמַתְפָּרְסִים הַצְדִּיק הַזֶּה בְּעוֹלָם, נִפְקָחוֹת הָעֵינַיִם שֶׁל בְּנֵי-אָדָם לְהִסְתַּכֵּל בַּגְּדֵלֶת הַבּוֹרָא יִתְבַּרַךְ שְׁמוֹ. וְהֶעֱקַר — לְהִסְתַּכֵּל עַל עֲצָמוֹ: הֵיכֵן אָנִי אוֹחֵז בְּד' יְסוּדוֹת שָׁלִי; כִּי כָּל אָדָם כָּלוּל מִד' יְסוּדוֹת: אֵשׁ, רוּחַ, מַיִם, עָפָר. וּמִשָּׁם נִמְשְׁכוֹת כָּל תְּאוּוֹת הָאָדָם, כְּמוֹכָא בְּדִבְרֵי רַבְּנֵנוּ ז"ל (לְקוּטֵי-מִוְהַר"ן, חֵלֶק א', סִימָן ד'): מִכַּח הָעָפָר נִמְשְׁכֶת עַל הָאָדָם עֲצָבוֹת וְעֲצָלוּת, שְׁאָדָם עֲצוּב, עַל מָה וְלָמָּה?! מָה אֶרְע לּוֹ? אֲלֵא כַח הָעָפָר הַתְּגַבֵּר עָלָיו, עַד שְׁנֹכְנֵס בְּמָרָה שְׁחוּרָה, וְנִעֲשֶׂה מְמַרְמֵר וְשָׂרוּי בְּדַפְאוֹן. מִכַּח הַמַּיִם בָּאוֹת כָּל הַתְּאוּוֹת רְעוּת. עַד שְׁאָדָם מְסַכֵּן, יוֹצֵא מִדַּעְתּוֹ כְּשֶׁרוֹאֶה אִשָּׁה, וְתְאוּת נְאוּף בּוֹעֶרֶת בּוֹ. מָה אֶרְע לּוֹ? אֲלֵא כַח הַמַּיִם הַתְּגַבֵּר עָלָיו. אוֹ שְׁבוֹעֶרֶת בְּאָדָם תְּאוּת מְמוֹן, וְרֵץ אַחֵר כֶּסֶף, וְכָל רֵאשׁוֹ בְּכֶסֶף וְכֶסֶף, מָה אֶרְע לּוֹ? הֲלֵא הַכֶּסֶף בְּיַד הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (חַגי ב, ח): "לִי הַכֶּסֶף וְלִי הַזָּהָב נְאֻם ה'". וְכֵן שֵׁשׁ לְאָדָם תְּאוּת אֲכִילָה וְשִׂתְיָה, רוֹאֶה דְבַר מֵאֲכָל, הוּא יוֹצֵא מִדַּעְתּוֹ וְכוּ', כָּל זֶה בָּא מִכַּח הַמַּיִם שֶׁהַתְּגַבֵּר עָלָיו. מִכַּח הַרוּחַ בָּא הַדְּבוּר. רוּאִים בְּנֵי-אָדָם, שְׂאִינָם פּוֹסְקִים לְדַבֵּר, וְהַהֲכָרַח לָהֶם לְדַבֵּר עַל כָּלֵם. וְכִי אֵין לָךְ מָה לַעֲשׂוֹת?! הֲלֵא יֵשׁ לָךְ דְּבוּר — תִּנְצְלוּ לְטוֹב, תְּדַבֵּר אֶל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, תְּחַזֵּק וְתַעֲוֹדֵד יְהוּדִים וְכוּ'. אִךְ אֵין זֹאת אֲלֵא מִפְּנֵי שֶׁכַּח הַרוּחַ נִכְנָס בְּאָדָם, עַד שֶׁמְכַרְח

לַפְּטָט כָּל הָעוֹלָה עַל רוּחוֹ. מִכַּח הָאֵשׁ בָּא הַפֶּעַס
 וְהַרְצִיחָה, יֵשׁ בְּנֵי-אָדָם רְגֻזִים וְעֶצְבָּנִים, שְׁפָל דְבַר קָטָן
 מְרֻגָזִים, וְצוּעֵקִים וְצוֹרְחִים כְּמִטְרָפִים, זוֹרְקִים וְקוֹרְעִים
 חִפְצִים, מִכִּים וּמִשְׁתוֹלְלִים, מָה אַרְע לָהֶם? אֲלֹא כַח
 הָאֵשׁ בּוֹעֵר בָּהֶם מֵאֵד וְהַתְגַּבֵּר עֲלֵיהֶם. אוֹמֵר רַבְנוּ ז"ל:
 כְּשֶׁאָדָם זוֹכֵה וּמִתְקָרֵב אֶל הַצַּדִּיק, הַצַּדִּיק מְבַרֵר מִמֶּנּוּ
 אֶת הַטוֹב מִהָרַע, עַד שֶׁמֵּאִיר בּוֹ שֵׁם הַנְי"ה בְּרוּךְ הוּא
 וּבְרוּךְ שְׁמוֹ. וְלִכֵּן אָמַר רַבְנוּ ז"ל (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק א',
 סִימָן ח'), שְׁאֵת כָּל הָרוּחַ חַיִּים וְהַחַיּוֹת מְקַבְּלִים מִהַצַּדִּיק,
 כִּי הַצַּדִּיק מְבַרֵר מִהָאָדָם אֶת הַטוֹב מִהָרַע. הִנֵּה יֵשׁ לָךְ
 כַּח הָאֵשׁ, אֲזִי תִתְחִיל לְבַעַר אֶל הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא
 בְּתַבְעֵרַת הַלֵּב כְּזוֹ, עַד שֶׁתִּהְיֶה מוּכָן כָּל רְגַע לְהִשְׁרֹף עַל
 קְדוּשׁ ה'. שְׁזוֹ מִדְּרַגַּת הַצַּדִּיקִים הַגְּדוֹלִים, שְׁפָל-כֶּף
 דְּבָקִים בּוֹ יִתְבַּרֵךְ, עַד שֶׁאֵינָם רוֹאִים כְּלוּם — רַק
 אֲלֻקוֹת, וּמוֹכְנִים כָּל רְגַע לְהִשְׁרֹף בְּעַבְרוֹ יִתְבַּרֵךְ. רוּחַ
 — הַצַּדִּיק מְבַרֵר אֶת הַדְּבַר מִהָאָדָם, שִׁידְבֹּר רַק אֶל
 הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא. כִּי הָרִי מֵלֹא כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ, הוּא
 יִתְבַּרֵךְ נִמְצָא וְאֵין בְּלִעְדָּיו נִמְצָא, אֲזִי לָךְ תִּקְרַב יְהוּדִים
 לְהַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, תִּחְזַקְם וְתַעֲוֹדְדֵם וְתִשְׁמַחֵם. אִם יֵשׁ
 לָךְ כַּח הַדְּבַר — תִּנְצְלוּ בְּקִדְשָׁה. כַּח הַמִּים, אֲשֶׁר מִשֵּׁם
 בָּאוֹת הַתְּאֻוֹת, הַצַּדִּיק מְעוֹרֵר וּמְחַזֵּק שֶׁתִּהְיֶה לָךְ תְּאֻוֶּה
 לְקַיֵּם כָּל מִצְוֹתָיו יִתְבַּרֵךְ, כָּל הַתְּרִי"ג מִצְוֹת. יִשְׁנֶן
 רַמ"ח מִצְוֹת עֲשֵׂה וְשִׁס"ה לֹא תַעֲשֵׂה, הַצַּדִּיק מְחַדִּיר

בי רצון והשתוקקות, שאני רוצה לקיים את כל המצוות של הקדוש-ברוך-הוא, אני רוצה ללמד תורה, אשר אין מים אלא תורה. זוהי התאנה החיובית הגדולה ביותר של האדם — שמתאנה למים, לתורה, כוסף שיהיה לו חשק לגמור את כל התורה כלה. כמובא בדברי רבנו ז"ל (שיחות-הר"ן, סימן עו), שכל יהודי צריך ללמד את כל התנ"ך, ששה סדרי משנה, התלמוד: בבלי, ירושלמי ותוספתא, כל המדרשים כולם, כל ספרי הפוסקים: רמב"ם, טור ושלחן ערוך, ספרי הזהר והתקונים, כל כתבי האר"י ז"ל, זו נקראת תאנה, פי אין מים אלא תורה. תאות האדם צריכה להיות — לטיל ולהיות בכל חלקי התורה. כח העפר — משם באה העצלות. הצדיק מעורר את האדם, להיות עצל לעשות עברה, ולא לחטא כלפיו יתברך. אם נכנס באדם, חס ושלום, איזה רצון או תאנה לעבר על רצונו יתברך, אזי יהיה עצלן בזה, ויחשב: לא עכשו, ידחה את זאת למחר וכו', עד שילבסוף לא יעבר עברה. למדים מכאן, אשר את הד' יסודות יכולים לבקר לטוב. והד' יסודות הללו: אש, רוח, מים, עפר, נמצאים אצל כל אדם, אבל אצל כל בני-אדם שורה הרע, ומי שזוכה להיות מקרב אל הצדיק, הצדיק מברר ממנו את הטוב, ונופל כל הרע, עד שמאיר עליו שם הוי"ה ברוך הוא וברוך שמו, וזוכה לתקון הברית, תקון המח. כמו שאומר רבנו ז"ל

(לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן לו): סלוקא דיסודא עד אבא ואמא, הברית תלוי במח, אם אדם מקדש ומטהר בריתו, אז זוכה למחין נקיים, וחושב רק מהקדוש-ברוך-הוא. ולכל זה אי אפשר להגיע אלא כשבאים אל הצדיק לראש השנה. ולכן באים אל הצדיק לראש השנה. ומחמת זאת כשהגיע כל שנה פרשת כי תבוא, מוהרנ"ת ז"ל כבר התחיל לעורר את כל אנשי שלומנו: "כי תבוא לאומן", תבואו לציון רבנו ז"ל. והנה אנו רואים לפנינו, איך עברה עלינו השנה, עם צרות שלא תארנו כלל, מי חלם שיהיה לו מקרה מועזע כפי שארע, כל אחד כפי בחינתו, שלא שער כלל וכלל, מי שער שתהיה עליו גזרה נוראה כזו, רחמנא לצלן, או עניות ודחקות, או מחלות וחלאים רעים, או שאר מקרים מועזעים, רחמנא לישזבן?!

ובכן, אנשי שלומנו היקרים! אגחנו עומדים שבוע לפני ראש השנה, שאז נאמר (דברים כט, ט): "אתם נצבים היום כלכם לפני הוי"ה אלקיכם, ראשיכם, שבטיכם, זקניכם ושוטריכם וגו', מחוטב עציף עד שואב מימיה", כתוב בזהר (חלק א' רלא), כל מקום שכתוב 'היום', זה סובב על ראש השנה. בראש השנה דנים את האדם מה יהא עמו כל השנה. ולכן אנו צריכים עורף-דין גדול, שימליץ בעדנו. ואם רבנו ז"ל כל-כך בקשנו שנבוא

אָליו לראש השנה, אף שנה בא קשה מאד — הן בגשמיות והן ברוחניות, אבל מי שמאמין בלמוד של רבנו ז"ל, ולומד את תורת רבנו ז"ל כל השנה, ומתנהג על-פי עצות רבנו ז"ל, לו צריך להיות איזה ספק או איזו מניעה לבוא אל ציונו הקדוש? ! אני מאמין ברבי הנה, שמחזק ומעודד אותי כל השנה, ולולא הוא, מזמן הייתי מתנאש, אלא שהרבי הנה צעק (לקוטי מוה"ר, חלק ב', סימן עח): אין שום גאוש בעולם כלל, אין דבר כזה להתנאש! ברגע שאנו שומעים למוד עמק כזה, ואנו מתחזקים כל השנה, אזי עכשו בראש השנה שלא נבוא אל הצדיק הנה? ! אין בדבר הנה! ולכן "פי תבוא לאומן", כלנו צריכים לבוא לאומן. ומה אנו רואים שם? דבר פלא על גבי פלא, באים מכל העולם כלו פשוטו כמשמעו; ומי בא? ראשיכם, זקניכם, כל איש ישראל, טפכם, עד חוטב עצים ושואב מים, מהגדול עד הקטן, כלם באים אל רבנו ז"ל.

וזאת עליכם לידע, אנשי שלומנו היקרים! כשבאים בראש השנה לאומן, באים אל רבנו ז"ל! לא באים אל פלוני או אל אלמוני, באים אל ציון רבנו ז"ל! בד' אמות הללו, שרבנו ז"ל גנוז שם, ובקש מאתנו שנבוא ונתן פרוטה לצדקה, ונאמר את העשרה מזמורי תהלים הנקראים תקון הכללי, ולקח שני עדים

וְאָמַר: אֲפֹלוּ אִם עֲצָמוּ וְגָבְהוּ חֲטָאֵיו וּפְשָׁעָיו, אֲנִי אוֹצִיאֹ מִהַשְׂאוֹל תַּחֲתִית וּמִתַּחְתָּיו. אִם יֵשׁ הַבְּטָחָה כְּזוֹ מִצְדִּיק קְדוֹשׁ כְּזֶה, לְדַעֲתִי, אֵין כְּבָר שׁוֹם נִסְיוֹן לֹא לְנִסֵּעַ. וּבִפְרָט אִם נִהְיָה פְקָחִים, וְנִפְקַח אֶת עֵינֵינוּ וְלִבְנוּ, וְנִתְחִיל לַחֲשֹׁב מָה עֵבֶר בַּשָּׁנָה הַזֹּאת בְּעוֹלָם, וְאִם הֵיוּ זוֹכִים לִהְיוֹת אֶצֶל צִיּוֹן רַבְּנוּ ז"ל, לֹא הֵיָה עוֹבֵר דְּבָרִים כְּאֵלוֹ. אֲזִי בּוֹדָאִי מִתְחַזְּקִים לְנִסֵּעַ תַּכְּף־וּמִיד לְרֹאשׁ הַשָּׁנָה הַזֶּה, וּבָאִים אֶל רַבְּנוּ ז"ל.

לְכֹן, אֲנִי מִבְקֵשׁ אֶת כָּלֵל אֲנָשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ! תִּקְיֵמוּ אֶת רְצוֹן רַבְּנוּ ז"ל — לְפָרֶסֶם אֶת עֲנִין הַרֹאשׁ הַשָּׁנָה שְׁלוֹ בְּאוֹמָן, וְלַעֲוֹרֵר אֶת כָּלֵל גְּשֵׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, אֵל תִּהְיֶה בְּטָלָנִים! מִי שְׂיָבֹא בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה הַזֶּה לְצִיּוֹן רַבְּנוּ ז"ל — לֹא יִתְחַרֵּט! וּמִסְכֵּן, מִי שְׁלֹא יָבֹא אֶל צִיּוֹן רַבְּנוּ ז"ל בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה הַזֶּה — יִתְחַרֵּט! וְלָכֵן עֲתָה יֵשׁ לָנוּ הַזְדַּמְנוֹת פֶּזוּ לַחֲשֹׁב שָׁבוּעַ, וְלִקְבֹּל עַל עֲצָמֵנוּ לֹא לִהְיוֹת בְּטָלָנִים, וְלָבֹא כְּלָנוּ אֶל רַבְּנוּ ז"ל לְרֹאשׁ הַשָּׁנָה, בְּלִי שׁוֹם קֶשֶׁר אֶל אֵף אֶחָד, בָּאִים רַק אֶל צִיּוֹן רַבְּנוּ ז"ל! כָּל מָה שְׂאָמַר רַבְּנוּ ז"ל (לְקוּשֵׁי־מוֹהַר"ן, חֵלֶק ב', סִימָן ח'), שְׁעַל־יָדֵי שְׁמֵתוֹסֵף עוֹד נִפְשׁ אַחַת, נִצְטָרְפִים הַבְּתִים, זֶה אֵינָנוּ תְלוּי בְּאִיזָה בֵּית־הַכְּנֶסֶת מִתְפַּלְלִים, לֹא וְלֹא! מִי שְׂבָא אֶל רַבְּנוּ ז"ל, מִי שְׁעוֹמֵד שָׁם בְּצִיּוֹן רַבְּנוּ ז"ל, הוּא מִרְבֵּה בְתִים, וְאֵין מְשֻׁנָּה הֵיכָן מִתְפַּלֵּל. כִּי כָּלֵל שְׂיִתְרַבּוּ

הנשמות, בהכרח יהיה לעשות המון מנינים. תתארו לעצמכם, אם יבואו מליון יהודים, יצרכו לעשות אף מנינים. והצורופים שרבנו ו"ל אומר, שנעשים על-ידי שנתוספת עוד נשמה אחת לקבוץ, זה נעשה אם בא אל ציון רבנו ו"ל. ולכן אנו מוכנים ועומדים "פי תבוא לאומן", לבוא לרבנו ו"ל לאומן על ראש השנה, ונצל שם את הזמן היקר שלנו, כל דקה וכל שניה צריכה להיות לנו חשובה מאד. ובפרט בראש השנה, שאז דנים את האדם מה יקרה עמו כל השנה. ובזכות זה שאנו נבוא אל רבנו ו"ל לראש השנה, נזכה שהקדוש-ברוך-הוא ימתיק מאתנו כל הדינים, ויתן לנו שנה טובה ומתקה, לנו, לאשה ולילדים. וכן נזכה להמשיך ישועות לכלל נשמות ישראל, עד שנזכה לשמע קול שופרו של מלך המשיח, אשר בוא יבוא ולא יאחר, ויבנה לנו הקדוש-ברוך-הוא את בית-המקדש, ויקבץ נדחינו מארבע כנפות הארץ לארצנו הקדושה, והכל יהיה רק על-ידי הקדוש-ברוך-הוא, שהוא בעצמו יגאלנו. ועל זה אנו מתפללים בראש השנה, שתתגלה המלכות דקדשה, וימלך הוי"ה אלקינו על כל העולם, פי תעביר ממשלת זדון מן הארץ, ותתגלה עלינו השכינה, אמן ואמן.

תם ונשלם, שבח לאל בורא עולם!

פְּרִי לְהַשְׁלִים אֶת הַגְּלִיּוֹן נִעְתִיק כַּמָּה מִכְתָּבִים מְסַפְּר שׁו"ת "אֲשֶׁר בְּנַחֵל"

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם חֲמִישִׁי לְסֵדֶר נִצְבִים, כ"ה בְּאֵלוּל ה'תשס"א.

שְׁלוֹם וּבְרָכָה וְכֵל טוֹב סְלָה יִגִיעוּ וַיִּרְדְּפוּ אֶל הַיָּקָר וְהַנֶּעֱלָה,
שׁוֹתָה מִמִּי הַנַּחֵל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַן עֲלֵינוּ ... גֵּרוּ
יֵאִיר.

לְנִכּוֹן קִבְּלָתִי אֶת מִכְתָּבְךָ.

חֲמֻדַּת לְבָבִי! אוֹדוֹת שְׁאַלְתָּךְ וְכו', עֲלִיךָ לְדַעַת, שְׁחַכְמִינוּ
הַקְּרוּשִׁים אוֹמְרִים (בִּיצָה טו): כֹּל מְזוֹנְוֹתָיו שֶׁל אָדָם קְצוּבִים לוֹ
מֵרֵאשׁ הַשָּׁנָה. אִם אָדָם הֵיךְ יוֹדֵעַ שֵׁישׁ מְקוֹם שְׁשָׁם יָכוֹל לְהַשִּׁיג
עֲשִׂירוֹת נִפְלְאָה, וּלְשַׁלֵּם אֶת כָּל חוֹבוֹתָיו, הָאֵם לֹא הֵיךְ לוֹקַח
אִיזוֹ הַלְוָאָה וְרִץ לְקַבֵּל עֲשִׂירוֹת זו, וְכִךְ יִכְסֶה בְּפַעַם אַחַת
חוֹבוֹתָיו?! אִם רַבְּנוּ ז"ל הִבְטִיחַ, שְׁמִי שְׁיִבּוֹא אֶצְלוֹ בְּרֵאשׁ
הַשָּׁנָה, לֹא יִתְחַרֵּט, אִזּוֹ אֵיךְ הֵיכֵן הַדַּעַת וְהַשְׁכָּל שְׁלָנוּ?! וְאִם
נַעֲשֶׂה חֲשָׁבוֹן פְּשׁוּט, נִרְאֶה שֶׁהַכֵּל עֲצַת הַיָּצָר. כִּי כַּמָּה עוֹלָה
בְּרֵטִים? כִּשְׁשׁ מֵאוֹת וְחֲמִשִּׁים דוֹלָר וְכו', אִם בְּמִשְׁךָ כֹּל הַשָּׁנָה
יִשְׁלַם שְׁנֵי דוֹלָר — זָכָה וְהֵיךְ אֶצֶל רַבְּנוּ ז"ל, וְאִם יִהְיֶה לוֹ שְׁכָל,
וַיִּתְעַקֵּשׁ אֶצֶל רַבְּנוּ ז"ל שְׁיִוְצִיאוּ מִכָּל הַחוֹבוֹת, אֲנִי הַשְׁתַּלֵּם לוֹ
כֹּל עֲלוֹת הַבְּרֵטִים. לְכֵן אֲנִי מֵיַעַץ לָךְ, אִם נִכְנַס בְּךָ סֶפֶק סֶפֶקָא,
אִם כְּדָאִי לְלוֹוֹת עוֹד כֶּסֶף הֵיזוֹת שְׁאַתָּה בְּעַל חוֹב גְּדוֹל, בְּוִדָּאִי
כְּדָאִי! וְכֵאלוֹ שְׁבִלִי הַנְּסִיעָה לְרַבְּנוּ ז"ל לֹא תִלְוֶה כֶּסֶף, הֲלֹא
בְּשָׁבוֹעַ הַבָּא שׁוֹב תִּלְךָ לְגַמ"ח וְלֹא בְּעֵבוֹר רַבְּנוּ ז"ל, אֶלָּא בְּעֵבוֹר
הַצְּטֻרְכִיּוֹת אַחֲרוֹת. וּבְכַאֲמַת אִמְרַת רַבְּנוּ ז"ל (שִׁיחוֹת הַר"ן, סִימָן קיב):

יש עברה שעל-ידי אדם צריך להיות בעל חוב, ומקבל אצלנו שהעברה הזו זהו פגם הברית — הוצאת זרע לבטלה, שעל-ידי-זה אדם מכרח להיות בעל חוב. וכשאדם זוכה ומתקרב אל הצדיק האמת שהוא רבנו ו"ל, ובא לאומן על ראש השנה, נתקיים אצלו (איוב כ, טו): "ח'יל ב'לע ו'יקיאנו" — שזה ראשי תבות חו"ב, שהסטרא אחרא מכרחה להקיא וילעזבו, וכך הוא יוצא לחרות. ולכן בזה שאדם בא לציין רבנו ו"ל, וזוכה לתקון הברית, אחת ולתמיד יצא מחובותיו. מי שיש לו טפת שכל, כדאי לו לברח לציין רבנו ו"ל, ולא יסתפל כמה זה עולה, עם הכמה מאות דולרים, שיעלה לו לבוא אל ציין רבנו ו"ל — לא יפסיד, ויקבל על זה אלף אלפים ורבי רבבות פעמים ככה. ולכן אל תבוא ותאמר שאתה בעל חוב, ולא כדאי לך להכנס בחובות, אדרבה החוב הזה שאתה תעשה בשביל לבוא אל רבנו ו"ל באומן על ראש השנה, זה יפסיק לך את כל החובות, כי מהיום והלאה תקבל דעת כזו אצל רבנו ו"ל, שיפסקו אצלך החובות. ולכן אשרי מי ששם דברים אלו אל תוף לבו ואינו מסתפל על עצת היצר שאומר לו: "תראה, אתה חייב חובות, למה תכנס בעוד חובות, אין זה נחוץ כלל וכלל". פי באמת ראש השנה זה פעם אחת בשנה, ואז יכולים לפעל לצאת לגמרי מכל החובות. ולכן אל תהיה בטלן! תבוא אל רבנו ו"ל כמה שיעלה, כדאי וכדאי מאד! ועל-ידי-זה תצא מכל חובותיך.

הדורש שלומך באהבה רבה מאד...

בעזרת השם יתברך, יום חמישי לסדר נצבים, כ"ה באולול ה'תשס"א.
 שלום וברכה וכל טוב סלה יגיעו וירדפו אל האברהם הנקר;
 שותה ממי הנחל נובע מקור חכמה, זכותו יגן עלינו ... גרו
 יאיר.

לנכון קבלתי את מכתבך.

חמדת לבבי! אודות שאלתך, האם לכהן מתר להיות אצל
 ציון רבנו ז"ל; הלא באמת ידוע, שבכל מקומות קברי הצדיקים,
 כהנים אינם יכולים להכנס, כי יש שם בית קברות, ולכן כהנים
 עומדים מרחוק ומתפללים, ורק במרון אצל רבי שמעון בר
 יוחאי, יש מחלקת הפוסקים בין האחרונים, יש אומרים שאסור
 בהחלט גם היום לכהנים להכנס שם, ונוהגים הרבה כהנים לא
 להכנס לציון הקדוש של רבי שמעון בר יוחאי, אף ששם טמון
 רק רבי שמעון ורבי אלעזר, עם כל זאת ישנם סומכים על
 דברי חכמים, שאומרים שקברי צדיקים אינם מטמאים, כי
 צדיקים נקראים חיים. ולכן הם פן נכנסים. וכן אצל שמואל
 הנביא וכן במערת המכפלה קברי האבות הקדושים וכן בקבר
 רחל, שיש שם רק קברי הצדיקים, ואין זה בית קברות בכלל
 של שאר אנשים, ולכן על-פי דעה זו כהנים מתרים להכנס שם.
 לא-כן אצל ציון רבנו ז"ל במקום גניזתו ישנו קבר אחים של
 שלשים אלה יהודים, שנהרגו במיתות משנות ואכזריות. ורבנו
 ז"ל רצה להטמן דיקא שם, אזי נשאלת השאלה, האם כהנים
 מתרים להכנס לשם, שהלא המקום מלא בקברים? במשך כל
 השנים היה שבייל קטן, שדרפו נכנסו כהנים, ושם אמרו שמקבל,
 שעל השביל הזה אין קברים, אבל זה רק קבלה. ועכשו תקנו

תקון גדול, שעשו כבש כמעט עד הצייון, ושם הפהנים נכנסים. ולכן כהן שרוצה להפגס אל ציון רבנו ז"ל, יכול לבוא דרך הכבש הזה של הפהנים.

אבל ההכרח לי לומר לך, שמוהרנ"ת ז"ל אמר: כשהיה פעוט היה לו רצון חזק להיות כהן. ואחר ההסתלקות של רבנו ז"ל נתן תודה להקדוש ברוך הוא, שאיננו כהן, ואמר: הרי לא הייתי יכול לעצר את עצמי להיות אצל ציון רבנו ז"ל, כי אני יודע מה זה הד' אמות של הצייון הקדוש, שהבטיח הבטחה כזו, שמי שיהיה אצלו בצייונו הקדוש, ויתן פרוטה לצדקה, ויאמר עשרה מזמורי תהלים, אפלו אם עצמו וגבהו חטאיו ופושעיו, יוציאו מהשאל תחתית ומתחתיו. על-כן לא הייתי יכול לעצר תבערת לבבי, והייתי נכנס, ואז המחלקת עלי היתה יותר גדולה, שהנה אני כהן והולך לצייון רבנו ז"ל.

ולכן במשך כל השנים כשכהן שאל את אחד מאנשי שלומנו, האם מתר לו להיות אצל ציון רבנו ז"ל אם לאו? ענו לו, שלא יכולים לענות לו, כי זה תלוי כפי ההרגשה.

ומספרים אנשי שלומנו, שהיה רב גדול בתורה בעיר חרקוב חבר העמים, והתקרב אל אנשי שלומנו חסידי ברסלב, וכא ערב ראש השנה, ורץ והתרוצץ בין כל אחד מאנשי שלומנו, ושאל: תאמרו לי, מתר לי להיות אצל ציון רבנו ז"ל, אני כהן וכו'? ולא ענו לו. וכך רץ מאחד לאחד, ולא קבל תשובה. כי איך יכולים לענות על דבר זה?! ולשנה הבאה ראוהו עומד אצל ציון רבנו ז"ל, ושופך שם דמעות במים. וכמוכן אף אחד כבר לא שאלו מה אתה עושה כן?! הלא אתה כהן! כי דבר זה תלוי בלב

האדם. כי בנדאי כהן אסור לו לילה לבית הקברות, אבל אצל ציון רבנו ז"ל, אם יש לנו הבטחה פל-כף חזקה, שאפלו אם עצמו וגבהו חטאיו ופשעיו, יוציאו מהשאל תחתית, הלא ספק אם אנו כהנים, כי איננו מיחסים בן אחר בן עד אהרן הכהן, ולכן זה תלוי רק כפי תבערת הלב. אם אדם בוער לבו להיות אצל רבנו ז"ל ולקבל תקוין, איננו שואל שאלות וקם ונוסע, והבן.

הדורש שלומך באהבה רבה...

בעזרת השם יתברך, יום חמישי לסדר נצבים, כ"ה באלול ה'תשס"א. שלום וברכה וכל טוב סלה נגיעו וירדפו אל היקר והנעלה, שותה ממני הנחל נובע מקור חכמה, זכותו יגן עלינו ... גרו יאיר.

מכתבך לנכון קבלתי.

אודות ששאלת וכי, הלא עליך לשמת במאד מאד, וזה סימן שרבנו ז"ל אוהב אותך, ורוצה שתתקרב אליו, ואז הוא יתקרב אליך. כי רבנו ז"ל אומר (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן קצב), אשר בתוך הספר שם גנוז פניו, שכלו ונשמתו. אם רוצים לראות את רבנו ז"ל, צריכים להסתפל בתוך ספרו. ולכן אם ראתה בחלום את ספר רבנו ז"ל, סימן שרבנו ז"ל רוצה ללמד עמך, ורק תפתח את הספר ותתחיל ללמד, ותרגיש אור גדול מאד. אשרי הזוכה לראות את ה"לקוטי-מוהר"ן" בחלום, ואשרי הרואה את רבנו ז"ל בחלום, אשר זה דבר גדול מאד. ובפרוש אמר (תני-מוהר"ן, סימן תצו דפוס חדש), שלאחד יתגלה כאברך צעיר ולאחד כזקן וכי; אשריך ואשרי חלקך!

הדורש שלומך...

בעזרת השם יתברך, יום חמישי לסדר נצבים, כ"ה באול התשס"א.

שלום רב אל ידידי היקר ... נרו יאיר.

מכתבך לנכון קבלתי, ונצטערתי מאד בצערך הקשה.

חמדת לבי! באמת היית צריך לפני חדש ויותר לילך עמה אל אחד מאנשי שלומנו, ולהציע שניכם טענותיכם, ובודאי ההוא היה מסבירה מהו גדל הענן לבוא לציון רבנו ז"ל ודיקא בראש השנה. כי אין זה סתם ענן לבוא לציון הקדוש בעיר אומן, אלא רבנו ז"ל הבטיח לנו, שמי שיהיה אצל ציונו הקדוש, הוא יעשה לו טובה על כל השנה.

תשער בנפשך, הנה זוג התחתנו. ובודאי יש עליהם כל מיני דינים עד שמסתדרים וכו', עד שהאשה נפקדת, ועד שעוברת את ההריון — שיהיה בנקל ויולדת, ושהיה תינוק בריא עם חושים ואיברים בריאים, וכמה רחמים רבים צריכים על כך, שהפל יעבר על הצד הטוב ביותר. וכן שיהיה שלום בית ולא יריבו וכו'. ואם, חס ושלום נגזר על זוג כזה, שצריכים להתגרש, ואין זה קשור כלל אל דבר רבנו ז"ל, אלא שאינם מסתדרים, אינם מבינים זה את זה, או המשפחות מתערבות, או אם נגזר עליהם, חלילה, שלא תהיה להם פרנסה וכו', או אם רחמנא לצלן, הרופאים אמרו, שאין ספויים שיביאו ילדים וכו', או אם, חס ושלום, הרופאים מגלים לאשה, שהעבר בעל מום, פגוע, רחמנא לצלן, איזו צמרמרת אחזת באשה או בפעל, וכדומה סבוכים שיכולים לקרות, ואף אחד לא עשה חוזה עם הקדוש ברוך הוא לגבי עתידו ומה יכול לקרות עמו. והנה יש צדיק

קדוש שהבטיח, שמי שיהיה על ציונו הקדוש באומן בראש השנה, יעשה לו טובה כל השנה. אזי אם יש זוג שאינם מסתדרים, אצל רבנו ז"ל מקבלים שלום-בית, פי הצדיק הוא השדכן, כמובא בדבריו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק ב', סימן פט); וכן אצל הצדיק מקבלים ילדים, כמובא (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן נג); וכן שאר ישועות ונחמות מקבלים אצל הצדיק; אני חושב שאשה פקחית, בשמעה דברים אלו, תקח את הכל בחשבון, ואז לא רק שלא תמנע אותך מלנסע אל ציון רבנו ז"ל, אלא תקח תיק, ותארו לך מטלטליך עם כל מיני מזונות וכו'. ותקח מקל ותגרשך, שההכרח לך לנסע לציון רבנו ז"ל לראש השנה.

ובאמת פדאי שהיא תעשה עמך תנאי כפול: "כשאתה נמצא שם, אל תבלה זמנך בשטיות וריק, אלא תנצל כל רגע ותתפלל עלינו — שיהיה לנו פרנסה בשפע ובנגל, שלום-בית, הצלחה רבה, ויהיו לנו ילדים בריאים וכו', פי אין צער כמי שאין לו ילדים, ואין צער בעולם כמי שיש לו ילדים ואינם בריאים בנפשם ובשכלם, אשר זה הענש הקשה ביותר מכל העניות שבעולם. והנה יש לנו רבי כזה, שהבטיח, שמי שיבוא אליו בראש השנה, יהיה בטוח שהכל יהיה אצלו כשורה. אני חושב שאחר דבורים כאלו, האשה כבר תזרוק לנסע אל הציון הקדוש.

ואגב, יש קונטרס "חשיבות הקבוץ", שנכתב רק בשביל נשות ישראל, שלא תמנענה את בעליהן מלנסע לציון רבנו ז"ל.

הדורש שלומך...

בעזרת השם יתברך, יום חמישי לסדר נצבים, כ"ה פאלול ה'תשס"א.
 שלום וברכה וכל טוב סלה אל הבחור הנקר לי מאד ...
 נרו יאיר ויזרח.

מכתבך הארוך — לנכון קבלתי.

אודות שאלתך וכו', רבנו ז"ל אומר (ספר-המדות, אות אמת, סימן ב'): מתר לשנות בדבר השלום; אין אתה מכרח לומר שאתה נוסע לציון רבנו ז"ל, אלא אתה נוסע לוי'ניץ, לגור, לבעלו וכו', למה לך לומר דיקא שאתה נוסע לאומן, כי הלא מכל ארצות תבל באים לציון רבנו ז"ל, מכל הישיבות באים אל ציון רבנו ז"ל, ולכן אם תאמר שאתה נוסע למיר, או לסלבודקה או לחברון וכו', אין זה שקר, כי נמצאים תלמידים מכל הישיבות הללו באומן. וכן לגבי חסידיות אחרות וכו'. אבל לא צריכים להפגס בעמות ובמריבות ובמחלקת בשביל זה. רבנו ז"ל מאוד שנא מחלקת, ואמר (ספר-המדות, אות מריבה, סימן סו): במקום מחלקת — שם השטן, במקום מחלקת — שם הסטרא אחרא והסמ"ך-מ"ם.

ולכן מלכתחלה הייתי מיעץ לך — למה לך לומר שאתה נוסע לציון רבנו ז"ל, ולהפגס בעמות? עם כל זאת, אם כבר נתודע, אינך צריך לפחד, כי רק תרויח מרבנו ז"ל. מהרבי הזה אין מפסידים! ובפרט אם זה תלוי בשדוכים, השדכן הוא רבנו ז"ל! כמובא בדבריו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק ב', סימן פט), שהצדיק הוא השדכן. ולכן אל תדאג בשביל שדוכים. אבל

כְּאִמּוֹר הַטּוֹב בְּיֹתֵר לְהַעֲלִים דְּבַר נְסִיעָתְךָ, וּמֵתֵר לְשָׁנוֹת בְּדְבַר הַשְּׁלוֹם.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמְךָ וּמְצַפֶּה לְשִׁמְעַע הַטּוֹב מִמֶּךָ...

בְּעֶזְרַת הַשָּׁם יִתְבַּרְךָ, יוֹם חֲמִישִׁי לְסֵדֶר נְצֻבִים, כ"ה בְּאֵלוּל ה'תשס"א.

שְׁלוֹם רַב אֵל ...

לְנִכּוֹן קַבְלָתִי אֶת מַכְתְּבְּכֶם.

אוֹדוֹת שֶׁשְּׁאַלְתֶּם וְכו', בְּנֹדְאֵי גַם לְנָשִׁים זֶה דְּבַר גְּדוֹל לְהִיּוֹת בְּאוֹמָן, אֲבָל הַמְצִיאוֹת מוֹכִיחָה, שְׁאִשָּׁה לֹא תוּכַל לְהַגִּיעַ לֹא רַק לְד' אִמּוֹת שֶׁל רַבְּנֵנוּ ו"ל, אֲלֵא אֶפְלוּ רַחוּב רַחוּק מֵהֲצִיּוֹן, לֹא תוּכַל לְהַגִּיעַ. כִּי כֵן יִרְבוּ, שָׁנָה שְׁעֵבְרָה הָיָה שֶׁם קְבוּץ עֲצוּם וְרַב, קְרוּב לְעֶשְׂרֵת אֲלָפִים אִישׁ, וְהַשָּׁנָה אָנוּ מְצַפִּים מֵעַל וּמַעְבָּר, וְאִשָּׁה לֹא תוּכַל אֶפְלוּ לְגֹשֶׁת סְמוּךְ לְצִיּוֹן. וְלִכֵּן יוֹתֵר מִמְּלֶךְ שְׂנָשִׁים תִּסְעֶנָה כָּל הַשָּׁנָה, שְׂאֵז הֵן יְכוּלוֹת לְהִתְקַרֵּב אֵל הַצִּיּוֹן הַקְּדוּשׁ בְּנִקְל, וְלִשְׁפֹךְ נַפְשָׁן שֶׁם אֵל הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְלִבְקֹשׁ בְּזִכּוֹת רַבְּנֵנוּ ו"ל שֶׁתְּשַׁעֲנָה.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמְכֶם...

בְּעֶזְרַת הַשָּׁם יִתְבַּרְךָ, יוֹם חֲמִישִׁי לְסֵדֶר נְצֻבִים, כ"ה בְּאֵלוּל ה'תשס"א.

שְׁלוֹם וּבִרְכָּה וְכָל טוֹב סְלָה יִגִּיעוּ וְיִרְדְּפוּ אֵל הַיְקָר וְהַנְּעֻלָּה, שׁוֹתֶה מִמֵּי הַנַּחַל נוֹבַע מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ ... גֵּר יֵאִיר.

לְנִכּוֹן קַבְלָתִי אֶת מַכְתְּבְּךָ.

חמדת לבבי! כתוב בזהר (ח"ג קנח:), על פלב בן יפנה, שבא אל חברון, אל קברי אבותינו הקדושים: אברהם, יצחק ויעקב, שרה, רבקה ולאה; ואיך לא פחד להגיע לשם, הלא היו שם אחימן, ששי ותלמי, שלשה ענקים מסכנים, מקום רוצחים ממש? אלא מי שהוא בדחק, איננו מסתפל על שום דבר, פלב בן יפנה ראה שיכול להתפס כאן עם המרגלים בכפירות ובאפיקורסות, אזי לא הסתפל על שום חשש ופחד, ונסע אל קברות האבות הקדושים בחברון, להתפלל על עצמו, שלא יפשל ולא יגור אחר עצתם הרעה. ואמר מוהרנ"ת ז"ל, שמהזהר הזה אנו רואים, שמי שנמצא בצרה, כבר איננו מסתפל על שום בריה שבעולם, והולך להתבודד אל הקדוש-ברוך-הוא.

כמו-כן כפי ששפכת לבך וכו', שאתה מסבך בכל-כף הרבה סבוכי חובות וחסורים, ורואה לפני עיניך רק רע כל היום, אזי עליך להיות פקח, ולא להסתפל מה אנשים ידברו, כי מה לך עם הזולת?! ראה לנסע אל ציון רבנו ז"ל, ושם לא תעזבנו כלל, ותפציר הרבה בתפלה, ובנדאי תחזור עם ישועה גדולה, עם שפע גדול, שתוכל לשלם כל חובותיך, ולא תהיה עבד לעבדים. כי כתוב (משלי כב, ז): "עבד לזה לאיש מלוה", מי שתיב ממון לאחרים, הוא עבד למלוהו, ותמיד שרוי בפחדים וחששות, כגון: "אוי, לזה אני חייב כך וכך וכו', ברחוב הזה אינני יכול לעבר, כי יש לי שם איזה נושה וכו', בבית-הכנסת זה אינני יכול להכנס, כי להוא אני חייב" וכו', וכדומה כל מיני לחצים ומתחים. על-כן הטוב ביותר לנסע לציון רבנו ז"ל, שהוא המלוה הגדול, כמובא בדבריו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק ב', סימן א'), שהצדיק הוא המלוה הגדול, ויצבא השמים לך

מ'שתחווים" ראשי תבות: מלר"ה. פי הצדיק מגלה לנו את הקדוש-ברוך-הוא, ונותן לנו שפע כזה שנוכל לשלם את כל החובות, לידע שאיננו צריכים אף אחד, ואיננו מפחדים משום בריה. וכל זה מקבלים בראש השנה. ולכן אשרי הזוכה להיות אצל רבנו ז"ל, ואיננו מסתפל על שום מונע ומעכב, ויקבל ממנו הרבה מתנות וכו', אשריו ואשרי חלקו!

הדורש שלומך באהבה רבה מאד...

הקונטרס הקדוש הזה
נדפס לזכות

יצחק בן מרים

הקב"ה יעזור, שיזכה להצלחה ברו"ג
ויהיה צדיק ויר"ש ובעל מידות מצוינות
יארץ ימים ושנים טובות בבריאות השלמה
ויזכו הוריו לרוות ממנו רוב נחת
ואושר כל ימי חייו